

Katarzyna Kędziora

Wpływ ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych na rynek ubezpieczeniowy – podejście rachunkowe

Celem artykułu jest analiza przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych i ich wpływu na rynek ubezpieczeniowy z punktu widzenia rachunkowego. Przedmiotowy akt normatywny nakłada m.in. na zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji podatek w wysokości 0,0366% podstawy opodatkowania, naliczanej od nadwyżki sumy ich aktywów ponad kwotę 2 mld zł począwszy od lutego 2016 r. Regulacja budzi duże wątpliwości dotyczące ustalania podstawy opodatkowania z punktu widzenia rachunkowego.

Słowa kluczowe: ubezpieczenia, podatek, sprawozdanie, Wyplacalność II.

1. Wprowadzenie

Dnia 15 stycznia 2016 r. Sejm uchwalił ustawę o podatku od niektórych instytucji finansowych¹ (dalej: ustawa), ogłoszoną w Dzienniku Ustaw z 15 stycznia 2016 r., która weszła w życie z dniem 1 lutego 2016 r. Ustawa obli-guje zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do naliczania i przekazywania naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu ze względu na siedzibę podatnika (art. 9 ust. 1), zgodnie z art. 8 ust. 1 do 25 dnia następnego miesiąca (czyli w takim samym terminie jak deklaracje VAT) za miesięczne okresy rozliczeniowe w wysokości 0,0366% nadwyżki sumy aktywów ponad 2 mld zł (art. 7). Pierwszy okres podatkowy przypada na luty 2016 r. (art. 13), zaś pierwsza deklaracja powinna zostać złożona do 25 marca 2016 r.

2. Definicja nadwyżki sumy aktywów ponad 2 mld zł

Zgodnie z art. 3 ustawy przedmiotem opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych są aktywa podmiotów będących podatnikami. Artykuł 5 ust. 1–3 ustawy zaś wskazuje, że dla wszystkich podmiotów, będących podatnikami, podstawą opodatkowania jest nadwyżka sumy wartości aktywów ponad 2 mld zł z uwzględnieniem dodatkowych odliczeń dla poszczególnych podmiotów rynku finansowego.

W tym miejscu należy zauważyć, że w odniesieniu do banków czy SKOK-ów zapisy art. 5 ust. 1 ustawy, definicję nadwyżki sumy aktywów łączy się z zapisa-

¹ Dz. U. z 2016 r. poz. 68.

mi art. 5 ust. 4 i 6 oraz ust. 9 ustawy wskazującymi, iż podstawę opodatkowania obniża się o wartość funduszy własnych oraz o wartość aktywów w postaci papierów skarbowych. Tym samym podstawę opodatkowania dla banków czy SKOK-ów stanowi nadwyżka aktywów nad funduszami własnymi, co w praktyce odpowiada wartości zobowiązań (w tym głównie wartości depozytów klientów) i rozliczeń międzyokresowych pomniejszona o wartość aktywów w postaci papierów skarbowych.

Podobnie jest w przypadku banków spółdzielczych, gdzie zapisy art. 5 ust. 1 ustawy należy łączyć z zapisami art. 5 ust. 5 oraz ust. 9 ustawy wskazującymi, że podstawę opodatkowania obniża się o wartość środków finansowych zgromadzonych na wszystkich rachunkach zrzeszonych banków spółdzielczych, prowadzonych przez podatnika oraz o wartość aktywów w postaci papierów skarbowych.

W przypadku zakładów ubezpieczeń ustawa nie wskazuje żadnych pozycji obniżających wartość aktywów, choć ich odpowiednik stanowią:

- kapitały własne zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz
- aktywa w postaci papierów skarbowych.

Z danych zawartych w biuletynie kwartalnym Komisji Nadzoru Finansowego dla rynku ubezpieczeń za III kwartał 2015 r. (opublikowanych na stronie internetowej KNF) wynika, że²:

- kapitały własne krajowych zakładów ubezpieczeń wynosiły 33,2 mld zł,
- papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub organizacje międzynarodowe, których członkiem jest Rzeczpospolita Polska, znajdujące się w portfelach krajowych zakładów ubezpieczeń (z wyłączeniem papierów ulokowanych w ramach UFK) prezentowane w bilansie wynosiły 52,5 mld zł.

Stanowi to razem 52,2% aktywów i znacząco wpłynęłoby na obniżenie podstawy opodatkowania.

Ustawa nie uwzględnia specyfiki towarzystw ubezpieczeń wzajemnych (w niektórych krajach Unii Europejskiej wprost nazywanych spółdzielniami ubezpieczeniowymi) nie nastawionych na zysk, a działających na zasadzie wzajemności, gdzie znaczną część aktywów stanowią środki ubezpieczających się członków TUW, którzy w przypadku przekroczenia limitu określonego w ustawie będą również obciążani podatkiem.

3. Aktywa w zestawieniu obrotów i sald vs aktywa w bilansie zakładu ubezpieczeń

Wartość aktywów, wykazana w zestawieniu obrotów i sald, znacząco różni się od wartości aktywów wykazanej w bilansie, co bezpośrednio wpływa na podstawę opodatkowania. Różnice dotyczą m.in.:

² https://www.knf.gov.pl/opracowania/rynek_ubezpieczen/Dane_o_rynku/Dane_kwartalne/dane_kw.html

- składników prezentowanych w aktywach bilansu, takich jak: rzeczowe składniki majątku, lokaty, należności;
- składników prezentowanych w pasywach bilansu, takich jak: udział reasekuratora w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych czy też szacowane regresy.

W zestawieniu obrotów i sald po stronie Wn (jako aktywa) prezentowane są rzeczowe składniki majątku jedynie w wartości nabycia, zaś w bilansie w wartości nabycia pomniejszonej np. o dotychczasowe umorzenie. Zakłady posiadają znaczne ilości środków trwałych całkowicie umorzonych, których wartość w bilansie wynosi zero, lecz w zestawieniu obrotów i sald nadal prezentowana jest ich wartość nabycia w aktywach oraz umorzenie w pasywach.

Analogiczna sytuacja występuje w odniesieniu do należności, gdzie wartość prezentowana w aktywach bilansu jest niższa od wartości prezentowanej w zestawieniu obrotów i sald o wartość tworzonych odpisów z tytułu trwałej utraty wartości.

Wątpliwości w tym zakresie zostały wyjaśnione w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z 3 marca 2016 r. (nr PK1.8201.1.2016), dotyczącej podatku od niektórych instytucji finansowych³. Zwrócono w niej uwagę na specyfikę zestawienia obrotów i sald, wskazując iż „przedmiotowe zestawienie będzie zawierało obroty i salda poszczególnych kont składników aktywów oraz kont je korygujących powstałych z pionowego podziału tych kont aktywów (np. środki trwałe i umorzenie środków trwałych, należności i odpisy aktualizujące wartość należności/rezerwy). A zatem, przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych powinny być uwzględnione wartości aktywów ustalone na podstawie sald wszystkich ww. kont”.

Oznacza to, że **przy ustalaniu podstawy opodatkowania powinno być stosowane podejście prezentowania aktywów w wartościach skorygowanych do wartości prezentowanej w bilansie.**

Interpretacja nie wymienia jednakże wszystkich przykładów aktywów. W przypadku zakładów ubezpieczeń brakuje zwłaszcza odniesienia do lokat, których wartość bilansowa może być niższa od wartości prezentowanej po stronie Wn (jako aktywa) w zestawieniu obrotów i sald w przypadku ujemnego przeszacowania wartości na dzień bilansowy, które „koryguje” wartość aktywów prezentowanych w zestawieniu obrotów i sald. **Wydaje się zatem, że konto prezentujące ujemne przeszacowanie lokat spełnia warunki konta korygującego, niemniej jednak ze względu na istotność pozycji lokat w zakładach ubezpieczeń wskazane jest potwierdzenie ww. ujęcia do postawy opodatkowania.**

Dodatkowe obciążenie dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, wynikające ze specyfiki prowadzenia działalności, stanowi prezentacja udziału reasekuratora w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych oraz szacowanych

³ Dz.Urz. Min. Fin. z 10 marca 2016 r. poz. 22.

regresów, które w bilansie prezentowane są jako wielkość ujemna po stronie pasywów, a w zestawieniu obrotów i sald prezentowane są po stronie Wn jako aktywa. Zakłady ubezpieczeń tworzą rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe brutto, wynikające z zawartych umów ubezpieczenia i reasekuracji. Chcąc zmniejszyć swoje ryzyko zakłady korzystają z reasekuracji biernej przenosząc na reasekuratorów część lub całość przyjętego uprzednio ryzyka, czego rezultatem jest tworzony udział reasekuratora w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych prezentowany jako pozycja korygująca (jako wielkość ujemna) po tej samej stronie co rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe. Nie jest jasne, czy udział reasekuratora w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych należy traktować jako pozycję korygującą, ponieważ interpretacja Ministra Finansów nie odnosi się wprost do tego zagadnienia.

Podobna sytuacja występuje w przypadku szacowanych regresów, które występują w bilansie po stronie pasywów, a najczęściej posiadają saldo Wn (jak aktywa). Warto zwrócić uwagę, że jedynie w Polsce szacowane regresy są wyodrębniane w bilansie i w zestawieniu obrotów i sald. W innych krajach UE regresy stanowią element uwzględniany w kalkulacji rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, czego rezultatem jest jedno saldo rezerwy na niewypłacone odszkodowania. Dyrektywa UE z 1991 r. w sprawie jednostkowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń w ogóle nie przewiduje takiej pozycji w bilansie. Interpretacja Ministra Finansów nie odnosi się wprost do tego zagadnienia. Warto wspomnieć, że pozycja ta może mieć saldo Ma (jako zobowiązanie), jeżeli wartość przewidywanych kosztów windykacji regresów przewyższy wartość tychże regresów. Ujemne kwoty szacunku regresów przewiduje również rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji⁴. Występuje zatem szczególna sytuacja, gdy konto szacowanych regresów może mieć zarówno saldo Wn, jak i saldo Ma, co powoduje dodatkowe trudności w interpretacji sposobu ujęcia szacowanych regresów na potrzeby ustalenia podstawy opodatkowania.

4. Specyfika zestawienia obrotów i sald przy ustalaniu podstawy opodatkowania

Jak wcześniej wspomniano, podstawą opodatkowania jest nadwyżka sumy wartości aktywów ponad kwotę 2 mld zł, ustalona na podstawie zestawienia obrotów i sald. **Ustalanie podstawy opodatkowania w oparciu o zestawienie obrotów i sald jest ewenementem w przepisach rachunkowych** ze względu na brak szczegółowych regulacji dotyczących jego sporządzania, formy tego dokumentu oraz sposobu prezentacji w nim zdarzeń. Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości⁵ reguluje sposób prezentacji zdarzeń w sprawozdaniu finansowym, nie definiuje natomiast sposobu ich prezentacji

⁴ Dz. U. z 2016 r. poz. 562.

⁵ Tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.

w zestawieniu obrotów i sald. Brak definicji sposobu prezentacji może powodować liczne problemy interpretacyjne. Poniżej zaprezentowano kilka kwestii, które w sposób szczególnie istotny mogą wpłynąć na ustalenie podstawy opodatkowania. Dotyczą one:

- korygowania zapisów księgowych (stosowanie storna czarnego lub czerwonego);
- ewidencji zdarzeń w postaci wielokrotnych zapisów – zawyżanie obrotów a tym samym zawyżanie aktywów i pasywów;
- ewidencji rozrachunków.

Storno zostało wprowadzone, aby umożliwić poprawianie błędów księgowych bez konieczności kreślenia. Wyróżnia się dwa rodzaje storna: czerwone i czarne. Storno czerwone polega na dokonaniu zapisu na tych samych kontach co zapis korygowany, ale ze znakiem minus, tym samym nie powoduje zawyżenia obrotów na kontach. Storno czarne polega na dokonaniu zapisu na tych samych kontach, lecz po stronach przeciwnych do stron zapisu korygowanego, co skutkuje dublowaniem obrotów zarówno po stronie aktywów, jak i pasywów w stosunku do sytuacji, gdyby taki zapis nie był wprowadzony. Zatem sposób dokonywania korekty zapisów księgowych może wpłynąć na podstawę opodatkowania podatkiem od instytucji finansowych.

Często spotykaną praktyką jest zakładanie wielu kont dla zarejestrowania tego samego zdarzenia w celu wyodrębnienia wszystkich istotnych danych na potrzeby sprawozdania finansowego – tzw. konta techniczne. To powoduje, że możemy mieć wiele kont, które prezentują jednocześnie aktywa i pasywa dla tej samej transakcji, co może wpłynąć na zawyżanie podstawy opodatkowania ustalonej jedynie na podstawie aktywów. Ta praktyka wielokrotnej ewidencji tego samego zdarzenia stosowana jest również dla kont rozrachunkowych/rozliczeniowych.

Szczególnym typem kont powodujących zawyżanie aktywów i pasywów są konta rozrachunkowe. Na tych kontach kumulują się wszystkie kwestie poruszone w artykule, takie jak: korygowanie zapisów, wykorzystywanie kont technicznych do wielokrotnej ewidencji tego samego zdarzenia na różnych kontach, czy też tworzenie odpisów aktualizujących wpływających na wartość prezentowaną w bilansie, ale nie na wartość aktywa w zestawieniu obrotów i sald.

5. Podstawa opodatkowania grupy kapitałowej

Dodatkową trudność stanowić będzie ustalenie podstawy opodatkowania dla grup kapitałowych. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy wartość podstawy opodatkowania oblicza się łącznie dla wszystkich podatników zależnych lub współzależnych pośrednio lub bezpośrednio od jednego podmiotu lub grupy podmiotów powiązanych ze sobą. Ustawa nie reguluje szczegółowo sposobu ustalania podstawy opodatkowania dla grupy kapitałowej.

Zgodnie z interpretacją ogólną Ministra Finansów z dnia 3 marca 2016 r. wykładnia ww. przepisu powinna bazować na definicjach zawartych w ustawie

z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości lub standardach rachunkowości stosowanych przez podatnika na podstawie art. 2 ust. 3 tej ustawy, w kwestiach dotyczących jednostek powiązanych, zależnych, współzależnych.

Zatem przedmiotowy przepis obejmuje podatników zależnych lub współzależnych, pośrednio lub bezpośrednio, od jednego podmiotu lub grupy podmiotów powiązanych ze sobą, bez dolnego progu wielkości posiadanych udziałów, akcji lub głosów. W związku z powyższym można wysnuć stwierdzenie, że każde (w tym pośrednie) powiązanie kapitałowe między podatnikami, o których mowa w art. 4 pkt 5–8 ustawy powinno być uwzględniane przy określaniu powiązań, o których mowa w art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy.

W opinii Ministra Finansów, zasadnym sposobem rozliczania tzw. kwoty wolnej od podatku między podmiotami powiązаныmi na podstawie w art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy, jest rozwiązanie, zgodnie z którym kwota wolna od podatku powinna być przypisana i rozliczana pomiędzy tymi podmiotami proporcjonalnie do posiadanych przez nie aktywów, składających się na łączną podstawę opodatkowania, po uwzględnieniu proporcjonalnego udziału aktywów każdego z podatników w ogólnej kwocie aktywów do opodatkowania.

Powyższa interpretacja może budzić duże wątpliwości. Biorąc pod uwagę, że podstawa opodatkowania jest ustalana w oparciu o zestawienie obrotów i sald, może to sugerować, iż podstawa opodatkowania byłaby ustalana na podstawie sumy zestawień obrotów i sald. Jednakże może to rodzić sprzeczność w stosunku do regulacji rachunkowych obowiązujących grupę kapitałową, a zdefiniowanych w ustawie o rachunkowości, na którą ustawa o podatku od instytucji finansowych się powołuje. Sumowanie oznacza bowiem dublowanie wszystkich transakcji zachodzących pomiędzy podmiotami w ramach grupy kapitałowej. Ustawa o rachunkowości dostrzegając ten problem zwraca uwagę na konieczność eliminacji wzajemnych transakcji przy konsolidacji sprawozdań finansowych podmiotów w grupie kapitałowej na potrzeby sporządzenia sprawozdania całej grupy.

6. Specyfika produktów inwestycyjnych

Podatkiem zostały obciążone również zakłady ubezpieczeń oferujące produkty inwestycyjne z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym. Specyfika produktu polega na tym, że w zamian za składki klientów (po pomniejszeniu o pobrane prowizje/opłaty) są kupowane jednostki funduszy UFK, które są w całości należne klientowi i wyceniane w wartości godziwej. Produkt ten przypomina zatem swym charakterem produkty Towarzystw Funduszy Inwestycyjnych, które nie zostały objęte podatkiem. Różnica dotyczy jedynie osobowości prawnej, której UFK nie posiadają, co powoduje, że są prezentowane w aktywach bilansu zakładu ubezpieczeń. Sposób prezentacji w aktywach bilansu wpływa istotnie na podstawę opodatkowania podatkiem od instytucji finansowych, a tym samym może istotnie obniżyć konkurencyjność zakładów ubezpieczeń w stosunku do produktów oferowanych przez Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych.

7. Stosowane zasady rachunkowości i Plan Kont

Podstawa opodatkowania jest ustalana w oparciu o zestawienie obrotów i sald, zaś zestawienie obrotów i sald stanowi podsumowanie ujęcia zdarzeń gospodarczych według zasad rachunkowości ustalonych przez dany podmiot. Oznacza to, że w przypadku dwóch zakładów oferujących te same produkty oraz inwestujących środki w ten sam sposób, ale stosujące różne standardy rachunkowości (Międzynarodowe Standardy Rachunkowości bądź zasady wynikające z aktów wykonawczych do ustawy o rachunkowości) można uzyskać różne wielkości aktywów stanowiących podstawę opodatkowania. Dowolność stosowanych zasad rachunkowości może istotnie wpłynąć na ustalenie podstawy opodatkowania podatkiem od instytucji finansowych. Sposób ewidencji zdarzeń, w szczególności ubezpieczeniowych istotnie różni się w przypadku stosowania przepisów ustawy o rachunkowości czy też stosowania Międzynarodowych Standardów Rachunkowości. Dodatkowo sam sposób ujęcia transakcji na kontach również nie podlega regulacjom. Warto zwrócić uwagę, że Międzynarodowe Standardy Rachunkowości w ogóle nie regulują sposobu prowadzenia ksiąg rachunkowych, koncentrując się jedynie na danych prezentowanych w formie sprawozdania finansowego.

Zbyt duża dowolność w sporządzaniu zestawienia obrotów i sald może powodować znaczące naturalne rozbieżności w ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych i może powodować powstanie zarzutu nierównomiernego traktowania podmiotów.

Powyższe dotyczy również sprawozdawczości skonsolidowanej.

8. Ujęcie w sprawozdaniu obciążeń podatkiem od instytucji finansowych

Podatek od instytucji finansowych stanowi obciążenie o charakterze wprost fiskalnym. W sprawozdaniu finansowym obowiązkowe obciążenia o charakterze fiskalnym, inne niż podatek dochodowy, zazwyczaj korygują bezpośrednio wynik brutto (w pozycji „inne obciążenia wyniku finansowego”) bądź są prezentowane w kosztach jednostki.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z 12 kwietnia 2016 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji podatek od instytucji finansowych obciąża pozostałe koszty operacyjne.

9. Podatek od instytucji finansowych a Wypłacalność II

Podatek od instytucji finansowych stanowi obciążenie, które wpływa na wielkość środków własnych zakładu ubezpieczeń poprzez obniżenie wyniku finansowego. Podatek ten nie stanowi obciążenia bezpośrednio wynikającego z zawartych umów ubezpieczenia, dlatego też, zgodnie ze stanowiskiem Komisji Nadzoru Finansowego z 7 kwietnia 2016 r. nie powinien być uwzględniany w kalkulacji rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tworzonych dla celów wypłacalności. Organ nadzoru zwraca jednakże uwagę, że podatek ten powinien

być uwzględniany przy ustalaniu wartości rezerwy uzgodnieniowej w zakresie pozycji „przewidywane dywidendy, wypłaty i obciążenia” w wysokości równej obciążeniom przewidywanym z tytułu podatku w okresie kolejnych 12 miesięcy od dnia, na który sporządzane jest sprawozdanie finansowe. Do powyższych obciążeń, zdaniem organu nadzoru, zalicza się kwotę podatków przewidywanych, ale nieuznanych jako zobowiązanie w ramach bilansu sporządzonego dla celów wypłacalności.

Podmioty, ustalając stan zobowiązań publicznoprawnych na dzień bilansowy, najczęściej dokonują kalkulacji ww. podatku i prezentują go w zobowiązaniach już na dzień bilansowy jako obowiązkowe obciążenie. Interpretacja prezentacji podatku od instytucji finansowych dla celów wypłacalności może budzić pewne wątpliwości, czy obejmuje swym zakresem obciążenia podatkowe ustalone na dzień bilansowy, które nie zostały naliczone, czy również szacunek obciążeń przewidywany na koniec każdego miesiąca następnego roku obrotowego.

Należy zadać pytanie, czy aktywa netto mogą być korygowane o pozycje przyszłych aktywów oraz przyszłych zobowiązań. Dywidenda stanowi obciążenie wyniku finansowego wygenerowanego za okresy przeszłe. Przewidywane w okresie najbliższych 12 miesięcy przyszłe decyzje w odniesieniu do pozycji kapitałów, np. zmniejszenie kapitału podstawowego, zapasowego czy rezerwowego, dotyczą decyzji podejmowanych przez akcjonariuszy, udziałowców jednostki, a nie są efektem przyszłych aktywów i zobowiązań. Zwraca uwagę fakt, iż w aktywach netto nie są prezentowane różnice z tytułu przyszłych aktywów i przyszłych zobowiązań. Również rezerwa składek, która zawiera w swojej kalkulacji przyszłe zdarzenia z tytułu już zawartych umów ubezpieczenia w rzeczywistości prezentuje wartość nierozliczonej na dzień bilansowy marży na tych umowach. Rozliczona marża jest bowiem widoczna przez pryzmat dotychczas ujętych w rachunku zysków i strat przychodów ze składek, zaistniałych odszkodowań, kosztów akwizycji, kosztów obsługi bieżącej oraz innych kosztów dotyczących tych umów.

10. Wnioski

Ustalone zasady kalkulacji podatku dla zakładów ubezpieczeń wydają się być niejednoznaczne i mogą budzić wiele kontrowersji. Określenie podstawy opodatkowania podatkiem od instytucji finansowych w oparciu o dane zawarte w zestawieniu obrotów i sald może budzić wątpliwości również ze względu na stosowanie różnych standardów rachunkowości oraz subiektywne cechy ewidencji zdarzeń przez poszczególne podmioty, co utrudnia zachowanie porównywalności danych, a tym samym obiektywności w poborze podatku.

Krótki okres *vacatio legis* również nie wpływa pozytywnie na zachowanie porównywalności danych, a tym samym obiektywizmu w poborze podatku.

Katarzyna Kędziora
Audit & Consulting services

The Impact of the Act on Tax on Certain Financial Institutions on the Insurance Market-Accounting Approach

The aim of the article is to analyse the provisions of the Act of 15 January 2016 on tax on certain financial institutions on the insurance market from the point of view of accounting. The regulation imposes on insurance and reinsurance undertakings a tax of 0.0366% of the tax base calculated on the excess value of their assets above the amount of PLN 2 billion effective from February 2016. The above-mentioned law raises considerable doubts about the determination of the tax base from the point of view of accounting.

Keywords: insurance, tax, reporting, Solvency II.